

slutningen er taget, en Stabilisering af Priseniveauet, en Stabilisering af Lønningerne til Arbejderne og til Tjenestemændene i Overensstemmelse med Priseniveauet og en Stabilisering af Erhvervslivets Produktionsvilkår — alt vil paa een Gang komme paa fast Grundlag.

Naar man nu drøfter dette, siges der for det første — det siger det ærede Medlem Hr. N. Neergaard —: Vi kan ikke være bekendt at gøre det, et Hensyn til Udlandet kræver, at vi nu tager den sidste Anstrengelse med og gaar op i Pari. Hensyn til Udlandet! Naar Europa har faaet sin Mønt i Orden, vil der være 4 Lande her i Europa, der har den samme Mønt som før Krigen: England, Sverige, Svejts og Holland. To Lande staar endnu overfor Valget, hele det øvrige Europa vil have en ny Mønt. Det er da Spørgsmaalet, om disse to Lande, Norge og Danmark, skal beslutte sig til at træde ind i „den fine Ende“ af det europæiske Selskab.

Jeg gør opmærksom paa, at nogen juridisk Forpligtelse overfor Europa har et Land ikke med Hensyn til sit Møntvæsen. Herfor er der klart redegjort i Brysseler-Konferencens Udtalelser i saa Henseende. Paa hvilke Lande de Opfordringer, der udgik fra Brysseler-Konferencen, sigtede, skal jeg ikke komme ind paa, jeg taler her kun om Klarlæggelsen af, at der ikke findes noget som helst internationalt Forhold, som lægger sig i Vejen for, at et Land kan tage sin Beslutning indadtil. Der er imidlertid Vurdering af andre Ting end det retslige Moment, et Land maa foretage, og det er da her fra det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Side en Vurdering af Prestigespørgsmaalet. Jeg gør da her opmærksom paa, at nogen moralsk Forpligtelse til at vende tilbage til Pariteten kan der vel tales om overfor visse enkelte Kredse her i vort Fædreland — det kommer jeg tilbage til —, men der kan ikke tales om nogen moralsk Forpligtelse overfor udenlandske Kredse som Følge af et ganske særligt Forhold, som det forbavser mig, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ikke har fæstet Opmærksomheden ved.

Det er nemlig dette, at den Gæld, som Danmark staar i til Udlandet, nu er, bortset fra den faste Gæld, som Kommunerne og Staten har, og som stammer fra ældre Tid, og i hvert Fald er formet saaledes, at det er Laan i Dollars og Sterling, altsaa Laan, som altid maa tilbagebetales i Dollars og Sterling, hvilken Krone vi end har her i Landet — altsaa bortset fra denne

Gæld af ældre Dato og den senere optagne faste Gæld saa stammer al Danmarks Gæld til Udlandet fra et Tidspunkt, som ligger efter, at Danmarks Valuta havde mistet sin oprindelige Paritet. Ved Krigens Slutning var Danmark ikke i Gæld til Udlandet, men havde et meget stort Tilgodehavende hos dette, og ved Udgangen af 1919 var Forholdet mellem dansk Gæld og Tilgodehavende Balance: vi skyldte intet udover, hvad vi havde til gode. Det, som vi nu skylder, er alt sammen opstaaet som Gæld, efter at den danske Krone var kommet ud af Paritet.

For saa vidt som den er optaget i Dollars og Sterling, saa berøres Forholdet vedrørende den udenlandske Gæld aldeles ikke af, hvad vi foretager os med Hensyn til vor Mønts Fastsættelse; men saafremt den er optaget i Kroner, vil den Gæld, der er Tale om, være stiftet paa et Tidspunkt, hvor den danske Krone stod lavere end nu, og Spørgsmaalet er da ganske simpelt hen: Hvor megen Fortjeneste skal Udlandet have paa denne Gælds Tilbagebetaling udover den Forrentning, det har betinget sig? I Øjeblikket staar vi altsaa ved 90, og det Laan, der er optaget — man kan selvfølgelig ikke her specialisere de enkelte Laaneforhold, men maa tale om Laanet som en samlet Masse —, er optaget i et Tidsrum, da Kronen bevægede sig fra 65 til 80'erne, og maaske noget af det er optaget omkring Kursen 90, men intet af det vil være optaget paa et Tidspunkt, hvor Kronen stod højere. Derfor er Forholdet det, at dette Udland faar en stor Fortjeneste gennem den Stigning, der allerede er foregaaet, og skal vi da af Hensyn til vor Prestige og Anseelse i Verden betale et yderligere Tillæg til Udlandets Fortjeneste paa vor Gæld?

Der er i Forhold til Udlandet ingen juridisk, ingen retslig og ingen moralsk Forpligtelse, der er ingen anden Forpligtelse end den, som stammer fra honnet Ambition. Det er et Spørgsmaal, vi selv maa afgøre: hvad vi vil betale for at komme til at sidde ved Siden af England, Sverige, Svejts og Holland — eller om vi ønsker at tage Plads sammen med hele det øvrige Europa. Jeg føler mig overbevist om, at hvis vi vælger at tage Shillingen, vil vi ogsaa komme i Selskab med Norge. Norge staar meget længere tilbage end vi, Norge er standset paa Vejen ved en Beslutning, som dets Nationalbank og Regering i Fællesskab tog om at stryge Ordet „Pari“ af den stadige Tale, og det, Norge har igen, er saa meget, at det er for-